

og islam? Og hvem interesserede sig for at vide besked? Den slags kaldtes religiøsitet, og i de danske politikeres bevidsthed var det religiøse noget, man var fornemt hævet over. Man skulle beskæftige sig med mere væsentlige ting.

Kl. 9.50

Men det er jo det teologiske forhold mellem kristendom og islam, der er baggrunden for de problemer, vi står i. Det er det dybe misforhold, der er mellem evangelium og militant lovreligiøsitet, der er årsagen til, at den megen tale om integration viser sig at være tomme ord, der ikke får indhold af at blive gentaget i stigende desperation.

Hvad anede Folketinget om islams væsen og virkelighed, da man i 1983 satte indvandringen i gang med den nye udlændingelov? Hvad vidste politikerne om de åndelige og religiøse konflikter, som ville blive en følge af vedtagelsen af udlændingeloven for 21 år siden? Da den blev behandlet her i Folketinget, udtalte Bjørn Elmquist – som dengang var Venstres ordfører og siden blev folketingsmedlem for Det Radikale Venstre – at nu kunne ingen i hvert fald anklage Danmark for at diskriminere.

Man kan formelig høre rådvildheden i et sådant udsagn. For ikke at kunne anklages for at diskriminere åbnede Folketinget i 1983 de danske grænser og gav alle såkaldte flygtninge uhindret adgang til Danmark, og siden har porten stået på vid gab, hvilket har skabt de uløselige problemer, vi nu hjemsøges af.

Den politiske korrekthed har gjort diskrimination til synden over alle synder. Antidiskrimination er indholdet af den politisk korrekte trosbekendelse, der i generationer har behersket vort offentlige liv, og det har betydet, at sansen for alle religiøse, åndelige og nationale forskelle har været ikkeeksisterende. Blinde og uvidende skabte politisk korrekte folketingsmedlemmer den indvandringspolitik, som nu er ved at forvandle et trygt og fredeligt Danmark til et opsplittet, konfliktyldt samfund.

Bjørn Elmquist og kompagni diskriminerede ikke i 1983, men til gengæld udleverede de deres eget folk til en hastigt accelererende elendighed. Tænk, hvis de havde haft anelse om, hvordan forholdet mellem kristendom og islam er, og tænk, hvis de havde respekteret danskernes åndelige og folkelige virkelighed.

I øvrigt mener jeg, at betingelserne for at få dansk indfødsret skal strammes op.

Else Theill Sørensen (KF):

Jeg beslutter en gang imellem, at jeg ikke vil lade mig provokere, men bare blive siddende, når hr. Søren Krarup tager ordet, men det gør jeg ikke nu. Jeg vil nemlig ikke have, at kun hr. Søren Krarup skal tale om – eller rettere sagt lade, som om han taler om forslag til lov om indfødsrets meddelelse og i stedet benytte lejligheden til at tale om udlændingeproblemer og udlændingepolitik i al almindelighed i 3 minutter.

Der er store problemer i det danske samfund, og vi er mange, der har påpeget det i mange år, lige så længe som hr. Søren Krarup har påpeget det. Vi har vidst, at det var et problem, at der var så mange mennesker i det danske samfund, som havde en ganske anden kulturbaggrund.

Nu skal jeg nok lade være med at holde et langt indlæg om den konservative udlændingepolitik; det ville der ellers være god anledning til, for den er nemlig meget god. Men jeg vil sige noget om det, der vedrører dette lovforslag om indfødsrets meddelelse.

I år 2002 – den 7. maj, tror jeg det var – lavede regeringspartierne og Dansk Folkeparti nogle nye retningslinjer for optagelse på lovforslaget. De var markant strammet op i forhold til de tidligere regler, som Det Konservative Folkeparti ikke havde andel i. Der blev strammet op på kravene om ikkebegået kriminalitet, om gæld til det offentlige og om, hvor lang tid man skulle have opholdt sig i Danmark for at kunne få indfødsret, og der blev strammet betydeligt op på kravet om dansk kundskaber. Der blev stillet præcise krav.

Kl. 9.55

På det første lovforslag, der blev vedtaget efter stramningen af reglerne, var der meget få personer, og det var Dansk Folkeparti og hr. Søren Krarup meget tilfreds med og meget glad for. Det var vi også, men vi var også godt klar over, at det ikke ville vare ved, og det hang sammen med, at der lå en lang række ansøgninger, som skulle behandles.

Efterfølgende opdagede Dansk Folkeparti, at disse meget stramme regler ikke satte antallet af nye danske statsborgere markant ned, og det skyldtes ganske enkelt, at der var mange, der opfyldte kravene. Så genoptog vi forhandlingerne med henblik på at lave nogle endnu strammere sprogkrav. Regeringspartierne strakte sig meget langt, men forhandlingerne strandede til sidst på, at vi ikke kunne gå ind for Dansk Folkepartis krav om, at helt almindelige mennesker med ganske almindelige dansk kundskaber, som